

Plüsstakarók

*Az önismeret görbéjén
megy visszafelé a láb,
elválik a homloktól, a testtől,
és belép csukódó skatulyák rendjébe,
pici hajó, örvényén forog,
a mélységet issza, a felszínt köpdösi,
beleszólnak baráti tintahalak,
nagynénike-bidak bámulva integetnek,
plüsstakaró a megérkezés...*

*Választásoddal maradt a pohár;
s oly leleplezően szólt a menüett,
a madarak nem kérdezik meg
a késői repülés értelmét,
ellépegetnek a törekvések jegenyéi az útról,
csupaszon szétterül a várakozás.
Ennyi vagy, más nem lehetsz,
és lakomára készen áll:
görbület, egyenes fa, madár.*

*Zúg, berreg ez a motor.
Féken a poros mútláb.
Eltaposlak arc, szem, homlok,
asszonyi erdőségek, fák kalandjai,
öntudat felbőfáim, haj, hang, hát,
völgycomb, dicsekvés, övön aluli
harangzúgásokkal tompuló zsidvasár.
Elfutok innen. Elfuthatok?...*

Vakondok

*mindig eljönnek a brácsások a kertbe
odaállnak a vakondtúrások elé
és muzsikálnak
hat vakondtúrás hat mélybege düs
van amikor eljön
két brácsás három sok brácsás
egész zenekar fiatalok öregek
hegedűállványt is hoznak felállítják
játsszanak együtt kamarazenélnek
játsszanak külön mindegyikük más
kakofónia ez
skáláznak
tizenhatodokban harminckettedekben*

*játszanak indulókat magyar nótát
menüettet üveghangokat gyászindulót
a brácsások frakkja lakkcipője olyan
mint a vakondok teste
olykor eljön az
aki felfedezte a vakondtúrásokat
odaáll egymaga és szólózik
ahogy hallgatom olyan ez a muzsika
mintha fehér frakkban
fehér lakkcipőben játszana
és a hegedűje is fehér
ilyenkor talán a vakondok közül
egyetlen vakond fehérré változik
s úgy ás a földben
de a vakondok mind feketék
és a brácsásokon is mindig fekete frakk
meg fekete lakkcipő van
olyan fekete mint a vakondok
örökzöld a fű...*

Tornyok

*a tornyok bejöttek
a szobámba
a torony a galambokkal
a torony az idővel
számlappal meg a mutatók nélkül
a torony harangjával némán
szent györggyel a torony
a tornyok bejöttek a szobámba
hogy kirepüljenek a galambok
ittahagyják az időtlenséget időt
zengjen a harang éjjel-nappal
s megöljék a sárkányt
kifolyjon a vére...*

Fel

*kivirágzó füstök szállnak a fotocellás születésben
és nem tudom felkutattad-e már az ígéret maradt
három pohár kettő tele egy üresen melyben elférnének
a tengerek a fűvenyekkel meg a horizonttal
hol elbújik az ámulat derengése s az az egyetlen csöpp
amit találtál a fűszálakon csöpp melyen eleveztél volna
a Látszatararátra egy csöpp mely kimaradt a létezésből
ácsorog a délután elpárologtak a taktusai az esőnek
fel kellene rohanni már Fel összekulcsolt bizalommal
hogy elmotyogjad a cserepek tízparancsolatát*